

VERLOREN WAARHEID

Ik zie je mond bewegen,
Maar de woorden hoor ik niet.
Geen nut om nog te luisteren,
Nu jij de waarheid achterliet.
Ik voel hoe je handen wapperen,
Terwijl je vol overtuiging spreekt.
En net als alle dagen,
Alleen je eigen mening preekt.
Een houding vol met woede,
En zoveel verontwaardiging.
Dat de wereld die jouw woorden dempt,
Ooit aan je lippen hing.
Zal je ooit berouwen,
Wat je hebt gedaan.
Of leg je steeds de schuld,
Heel ver bij je vandaan.
Tranen in je ogen,
Vuisten woest gebald.
Wanneer je telkens weer opnieuw,
Dezelfde klanken schalt.
Maar wat kun je iemand kwalijk nemen,
Wat kun je nog verwijten.
Als iemand niet langer de fictie ziet,
In zijn eigen feiten.